

WAAR DE WIND ONS BRENGT

Grieks-Turkse zeilcruise

OP EEN INTIEM ZEILJACHT
LANGS DE EGEÏSCHE KUST.
NIKS GEEN VASTE ROUTES OF
MASSALE EXCURSIES; HIER ZIJN
DE ENIGE WEGWIJZERS DE
WIND, EN DE WENSEN VAN DE
DAG. 'WILLEN JULLIE LUNCHEN
IN EEN EXCLUSIEVE JACHTCLUB
OF VOOR ANKER GAAN IN EEN
AFGELEGEN BAATJE?

Tekst & fotografie: Jurriaan Teulings

De Stefanoskrater is hoe de hel eruit zou zien als deze zou zijn geannexeerd door de hemel: een dreigend, naar zwavel stinkend spektakel dat tegelijkertijd een immense rust en feeëriek schoonheid uitstraalt. Dat laatste schijnt aan het tijdstip te liggen. We zijn vroeg van Kos naar Nissyros gevaren om de helse drukte van het veer vol dagjesmensen voor te zijn. Met ons eigen cruiseschip. Niet zo'n joekel met een paar duizend opvarenden, maar een luxe zeiljacht van glanzend teak en mahonie. Een Turkse *ketch* van de Nederlandse rederij SCIC. Maximale bezetting: 16 gasten.

Na een nacht in een wiegend bed in de haven van Kos, in slaap gesust door een symfonie van zingend tuigwerk, werd aan de ontbijttafel de enige beslissing van de dag gemaakt, namelijk: waar gaan we nu weer eens niets hoeven? Kapitein Hakan, in hagelwit pak, zei dan, en elke dag die volgde, iets van de strekking: kijk, zo waait de wind, dus dit zijn onze opties. Wordt het natuur of historisch erfgoed? Een vroegchristelijke kerk, een kruisvaardersfort, of een Griekse handelsstad van vóór de jaartelling? Wordt het een jetsetlunch in een exclusieve jachtclub of zullen we in een afgelegen, azuurblauw

'ER WORDT GEZEILD ZODRA HET KAN. KLINT MISSCHIEN LOGISCH OP EEN ZEILSCHIP, MAAR DAT IS HET NIET'

baaitje voor anker gaan? En dan snorkelen en waterskiën? Waarop de passagiers knikten: ja, dat, en dat, en dat.

Gorgelende geisertjes

Maar eerst een vulkaaneiland. Nissyros is, in mythologische termen, een stukje Kos dat Poseidon met zijn drietand heeft afgeprikt om de reus Polybotes mee te bekogelen. Die bekocht de toorn van de zee-god met een eeuwig schavot onder het toegeworpen eiland. Zoals dat nu eenmaal gaat met woedende reuzen, werd het een ziedende berg met een enorme krater als uitlaatklep. Tegenwoordig laat de reuzenvulkaan alleen nog wat natte zwavelwinden. Maar daar moet je dan niet net in gaan staan. In de buurt van de gorgelende geisertjes op de bodem van de reusachtige krater draait gids Vasilius er geen doekjes om. 'Lopen waar ik zeg en nergens anders. Als je te dichtbij komt, zak je door de grond en klemt je heen in een kokend gat. Dat is laatst een vrouw overkomen. De hitte spleet haar vlees.' Hoog op de rand van de krater balanceert het halgelwitte dorpje Nikia. Vulkanische woestijn aan de ene kant, glorieus glinsterende zee aan de andere. We struinen er rond in nauwe straatjes vol bougainville en rozengeur. Op een terras drinken we een fris glas *soumada* – lokale amandelsiroop. Even later doen we min of meer hetzelfde in kustdorp Mandraki, onder een boom die een heel plein beschutting biedt. En dan weer naar de kussens van de Nemesis. Als deze reis een soundtrack had, dan zou de maat worden aangegeven door het geklingel van ijsblokjes in een glas. Soumada, retsina, water, fris, of een straffe gintonic? Zegt u het maar.

Krekelconcert

En zo wiegen we de week door, over vlakke wateren, van door geiten bevolkte ruïnes naar azuurblauwe baaien, van de bladzijden van een goed boek naar een kanotocht, van een aperitief naar een tafel met Turks-Griekse lekkernijen, van een biertje naar een wijntje. Er wordt gezeild zodra het kan. Dan hangt kok Ali, die net zijn passagiers van een tafel vol *mezze* (Turkse tapas) heeft voorzien, ook ineens in de touwen. Dat klinkt misschien alsof het voor de hand ligt op een zeilschip, maar dat is het niet. In deze streek is een hele industrie ontstaan rondom tochtjes op zogenaamde *gulets* – traditionele Turkse zeilschepen waar onze ketch een variant op is, maar die ondanks de aanwezige zeilen gewoon op de motor varen. Vaak omdat de bemanning niet eens kán zeilen, of omdat de omwille van de toeristendollars haastig in elkaar geflanste boot er gewoonweg niet op is gebouwd. Toch zijn de schoonheid van de Turkse kust en de verlaten baaien van de Griekse

Dodekanesos-archipel een stuk beter te waarderen zonder de schreeuwende omlijsting van onchic motorgeronk. Neem het Simi.

Zelfs in deze contreien steekt de haven van dit eilandje af als een eenzaam baken van schilderachtigheid, genesteld tussen twee hellingen vol neoklassieke huizen in de kleuren van het palet van een ijscoman: pistachegroen, aardbeirood, citroengeel. Na het vertrekken van het laatste veer uit Rhodos, daalt er een hemelse rust neer over de haven en trekt de lage zon zijn laatste gele filter over de hellingen. Daarna klinkt alleen nog het geroezemoes van de cafés en het krekelconcert.

Op het terras van restaurant Mythos kijken we naar het haventje vol schommelende jachten. Ergens roept een papegaai onophoudelijk 'souvlaki', maar de menukaart vertelt een ander verhaal.

De in Denemarken opgeleide chefkok Stravos Gogios serveert hier sensationele streekgerechten in een modern jasje. Vis in filodeeg met saffraanroom, calamari in basilicumsaus, courgettepakketjes gevuld met champignons, en met honing en amandelen gevulde peren toe. De mannen van de Nemesis, die hier acht maanden per jaar rondzeilen, kennen dit soort adresjes op hun duim.

Gespleten panorama

's Morgens sta ik op met de vissers. Ik wil de dag graag tegemoet zien bij het kappelletje bovenop de berg, dat ik heb gespot vanaf het schip. Een doolhofachtig netwerk van straatjes – voornamelijk trappen eigenlijk – gaat over in een geitenpaadje naar de kapel. Een stevige klim; ik ben verbaasd dat ik word gevolgd door een krom dametje dat met de snelheid van een berggeit het nauwe pad naar de kapel beklimt.

In afwachting van haar vroege onderhoud met God neuriet ze religieuze liederen; ze lijkt oud genoeg om Jezus persoonlijk te hebben gekend. De priester die even later volgt is alleen in vergelijking met haar jong te noemen. Boven zijn grijze baard en retsinablosjes sprankelt de jeugdigheid van een leven vol zon, zee en steile hellingen.

Ik klim de laatste tien meter naar het kruis boven de kapel, waar mijn inspanning wordt beloond met het spektakel van het ochtendgloren. Een gespleten panorama van twee baaien strekt zich voor me uit: de baai waar ik vandaan kom – nog in blauwe schaduw, en de baai aan de andere kant van de berg, badend in goud licht.

Aan de horizon duiken de landtongen van de Turkse kust langzaam uit de ochtendnevel. Diep onder mij, in de haven, ontwaakt de Nemesis. Ali dekt de tafel en Hakan tuurt naar de vaantjes aan de mast. Waar zal de wind ons vandaan heen waaien? •

Haven van Syml op het gelijknamige eiland

Nikia op Nissyros van veraf...

...en van dichtbij

Kosten

Een luxe zeiljacht met kapitein, personeel en kok, dat klinkt misschien alleen weggelegd voor mensen met een dikke portemonnee. Dat valt alleszins mee. Een week zeilen langs Turkse en Griekse kusten kost vanaf € 899 pp, inclusief drie maaltijden per dag en alle drank die je maar verwerken kunt. De vlucht naar Turkije komt daar nog bij, reken op ca. € 300 pp voor een retour Bodrum. Andere extra kosten zijn bijv. gebruik van waterski's & kano's en uitgaven op de wal. Je kunt ook een hele complete boot afhuren vanaf zo'n € 2620 per week. Goed om te weten: tijdens groepsreizen worden passagiers zorgvuldig bij elkaar gezet. Singles zullen nooit op een boot met gezinnen belanden, of vice versa.

Themacruises

Er worden ook themacruises georganiseerd. Bijvoorbeeld rondom fotografie, schilderen, archeologie, wandelen of culinaire ontdekkingsreizen – onder leiding van meereizende experts. SCIC organiseert ook regelmatig cruises voor singles. Voor meer informatie, zie www.scicsailing.eu

Turkije

Vaarroute

Het vaargebied van de SCIC-vloot is de Egeïsche Zee in zowel Turkije als Griekenland. Iedere route is afhankelijk van de wind en de wensen van de passagiers. Zij bepalen samen met de kapitein dagelijks de route: daarom vermeldt de website van SCIC geen vaste dagprogramma's. De ene avond ligt het schip bijvoorbeeld in een baai, de volgende in een vissersdorp. Thuishaven van SCIC is Ortakent, vlakbij Bodrum.

